

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำเป็นต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี
อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้าบ่าว และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

2
ต้นสนีย์ zionzany

ผมเป็นสามี แม่ต๋องดีเป็นภรรยา

ฉีกกฎนวนิยาย สร้างมุมมองใหม่
ในความรักที่แตกต่าง เมื่อเขาจำต้องแต่งงาน
ร่วมชีวิตกับเธอที่เป็นคนสติไม่ดี
อุทิศตัวทำหน้าที่เป็นทั้ง เจ้านาย และ สามี
จนกระทั่งถึงวันที่..เธอกลับมาจดจำตัวเอง
ได้อีกครั้ง

2

ต้นสนีย์ zionzany

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 2

โดย : ศันสนีย์ zionzany

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ พ.ศ. 2537
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ตลับวีดีทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ : 978-616-93720-6-6

พิมพ์ครั้งที่ 1 : มิถุนายน 2564

ข้อมูลทางบรรณานุกรมหอสมุดแห่งชาติ
ศันสนีย์.

ผมเป็นสามี แม่ตัวดีเป็นภรรยา เล่ม 2.-- กรุงเทพฯ : สีน้า, 2564. 276 หน้า

1. นวนิยายไทย I. ชื่อเรื่อง. 895.913

ISBN 978-616-93720-6-6

พิมพ์ที่

บริษัท จรัสสินทวงศ์การพิมพ์ จำกัด

233 ซอยเพชรเกษม 102/2

แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค

กทม. 10160 โทร.0-2809-2281-3

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

สำนักพิมพ์สีน้า

594/212 ถนนกาญจนาภิเษก

แขวงบางไผ่ เขตบางแค กทม.10160

watercolorpublishing@gmail.com

ราคา 260 บาท

สำนักพิมพ์สีน้ำ

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

พิสูจน์อักษร

รูปเล่ม

ออกแบบปก

ธนพร ภูนวงศ์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

ก้องภพ ทองชัยไพโรจน์

สุลาวัลย์ สิริธัญญานนท์

อภิธาร เพ็ชรวัฒนา

สารบัญ

บทที่ 19	หลุด	1
บทที่ 20	ตื่น	23
บทที่ 21	รัก	43
บทที่ 22	อดีต	59
บทที่ 23	ติดค้าง	77
บทที่ 24	ต้นบุญนาค	97
บทที่ 25	วาระ	117
บทที่ 26	ชดใช้	139
บทที่ 27	สัญญา	157
บทที่ 28	ปล่อย	181
บทที่ 29	ลืม	205
บทที่ 30	พิสูจน์	225
บทที่ 31	สัมพันธ์	245
บทที่ 32	รับรู้	265
บทที่ 33	จดจำ	287
บทที่ 34	กำหนด	307
บทที่ 35	ความสุข	325

บทที่ 19

หลุด

ช่วงบ่ายในวันธรรมดาซึ่งเป็นวันทำงาน ลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการในร้านของซซพล ค่อนข้างบางตากว่าในช่วงเย็นหรือตอนหัวค่ำ แต่ถึงกระนั้น ร้านเช่าชุดออกงานซึ่งตกแต่งอย่างหรูหรา กว้างขวางขนาดสามคูหาแห่งนี้ ก็ยังมีคนแวะเวียนเข้ามาหาเลือกชุดตามต้องการ โดยมีพนักงานรวมถึงเจ้าของร้านผู้ว่างเว้นจากงานหลัก ทำหน้าที่คอยพูดคุยแนะนำ รวมถึงอำนวยความสะดวกไปตามความต้องการของลูกค้า

ตอนที่ลูกค้ากลุ่มใหญ่ซึ่งเป็นสุภาพสตรีวัยทำงานห้าคน เปิดประตูกระจกพากันก้าวเข้ามาในร้าน ตอนนั้น ซซพลกำลังติดให้บริการลูกค้าสองคนก่อนหน้าอยู่ทางด้านหนึ่ง จึงเป็นหน้าที่ของลูกค้าจ้งคนที่ยังว่างอยู่เข้าไปทำการต้อนรับกลุ่มลูกค้าผู้มาใหม่

“สวัสดีค่ะ ไม่ทราบว่า คุณลูกค้ากำลังมองหาชุดใส่ไปงานอะไร แนวไหนคะ ทางร้านจะได้แนะนำให้ตรงกับความต้องการของคุณลูกค้าค่ะ”

“งานแต่งงานค่ะ อยากได้ประมาณธีมสีเดียวกัน แบบกลุ่มเพื่อนเจ้าสาวค่ะ”

ใครคนหนึ่งซึ่งเดินนำอยู่ข้างหน้าสุดเอ่ยตอบ พลางมองกวาดสายตาไปโดยรอบด้วยสีหน้าพึงพอใจ

“ถ้าอย่างนั้นเชิญทางด้านนี้ค่ะ ทางร้านจัดเซตไว้เป็นโชน สำหรับชุดเพื่อนเจ้าบ่าวเจ้าสาวโดยเฉพาะ มีให้เลือกหลากสี หลายแบบเลยค่ะ”

ในทีแรก ชัชพลยังไม่ได้ให้ความสนใจแก่ลูกค้ากลุ่มดังกล่าว เนื่องจากตนยังติดร็องลูกค้าเก่าที่กำลังเลิกดูชุดอยู่ไม่ไกลกันนัก ทำให้แว่วได้ยินบทสนทนาของบรรดาหญิงสาวทั้งห้า ผู้เริ่มเปิดฉากพูดคุยกันถึงเรื่องที่ทำให้หญิงในร้านขายอย่างชัชพล ต้องหุบหีบกับเรื่องที่ได้ยินได้ฟังในขณะนั้น

“ยัยพลอยนี่ผีเข้าผีออก ไหนตอนแรกบอกจะจัดงานใหญ่ ๆ อลังการไป ทำไปทำไม ลดขนาดงานเล็กกว่าเดิมอีก อีแบบนี้ แหกในงานคงแย่งเก้าอี้กันสนุกเป็นเก้าอี้ดนตรีเลย”

“นั่นนะสิ ตอนแรกทำเป็นพูดชะดิบตี บอกจะจัดใหญ่โต เนรมิตงานหรูหรา สร้างบรรยากาศประมาณล่องลอยอยู่ในความฝัน แล้วนี่อะไรกัน อยู่ดี ๆ ก็เกิดอยากจะเซฟงบขึ้นมามาซะอย่างนั้น ชุดพวกเราก็เลยต้องหาใส่กันเอง”

เพื่อนสาวสองคนกล่าวคำวิพากษ์วิจารณ์ถึงบุคคลหนึ่ง ผู้ซึ่งไม่ได้อยู่ด้วยในที่นั้นอย่างสนุกปาก

“พวกแกไม่รู้อะไรก็ไม่ต้องพูดก็ได้ ฉันจะบอกอะไรให้งานยัยพลอย แหกเขาไม่แย่งเก้าอี้กันหรอกยะ เขาแย่งกันตั้งแต่บัตริชัญแล้ว เพราะถ้าเป็นแบบนี้ก็แสดงว่า ตั้งใจจะเชิญแต่คนสำคัญ ๆ เท่านั้นไปร่วมงาน ใครไม่จำเป็นก็ตัดออกไป บุญเท่าไรละ ที่นางเชิญพวกเราด้วย”

เอมิกา เพื่อนสนิทของพลอยแสงทำจิบปากจิบคอ กล่าวขัดขึ้น แก้ไขความเข้าใจของพวกเพื่อน ๆ ขณะเลือกดูชุดราตรีตามราวแขวนไปด้วย สาเหตุที่ตนและกลุ่มเพื่อนสนิทต้องหอบหิ้วกันมาที่ร้านนี้เป็นเพราะพลอยแสงเกิดตัดสินใจปรับเปลี่ยนแผนการ สำหรับงานแต่งของตนเอาไว้ในช่วงโค้งสุดท้าย

หลายสิ่งหลายอย่างถูกลดขนาดจำนวน หรือไม่ก็ตัดออกไป แต่บางอย่างก็ยังคงเดิมเอาไว้ เพราะมีการเตรียมไว้ก่อนแล้วล่วงหน้า อาทิเช่น ชุดแต่งงานที่สั่งตัดจากห้องเสื้อชื่อดังจากต่างประเทศ รวมถึง

ชุดเครื่องประดับสูงค่าที่บิดาเจ้าสาวสั่งทำให้เป็นพิเศษ เพื่องานนี้โดยเฉพาะอีกต่างหาก

ความตั้งใจแต่เดิมของพลอยแสง ที่ว่าจะตัดชุดใหม่ให้แก่กลุ่มเพื่อนเจ้าสาว เพื่อใส่ร่วมงานเป็นธิดาสีเดียวกันจึงมีอันล้มเลิกไป ด้วยเหตุนี้เอมิกาจึงพาของเพื่อนเจ้าสาวมาเลือกใช้บริการเช่าชุดไปงานเพราะมองไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องทุ่มทุนสร้าง ตัดชุดใหม่เพื่อการนี้แต่อย่างใด

-- หูหრაแคว้นเดียว แล้วต้องหน้าเหี่ยวแห้งไปเป็นเดือนเพื่ออะไร ชุดราตรีออกงานตัวหนึ่งไม่ใช่ถูก ๆ แถมตัดมาแล้วไม่ค่อยได้ใส่มันก็เหมือนซื้อมาเก็บไว้เพื่อทิ้งโดยปริยาย ผู้ใช้บริการเช่าเอาดีกว่า เลือกทรง สีและลวดลายได้ตามใจชอบ อีกอย่างเดี๋ยวนี้ใคร ๆ เขาก็นิยมเช่ากันแทบทั้งนั้นแล้ว --

เอมิกายังคงกล่าวเสริมต่อไป แสดงออกเหมือนเห็นดีเห็นงามด้วยความคิดของพลอยแสงว่าที่เจ้าสาวคนล่าสุด

“ถ้าเป็นฉัน ฉันก็จะจัดงานแบบพอดี ๆ เหมือนกันแหละ ค่าใช้จ่ายที่เซฟได้ตั้งหลายแสนจะได้เอาไปฮันนีมูน ทำโน่นทำนี่ได้อีกตั้งหลายอย่าง”

“ก็จริงแหละ แต่จัดแบบนี้ก็ดีนะ ไม่โอเวอร์มาก ค่อยดูสมน้ำสมเนื้อกันหน่อย อีกอย่าง บ้านนายท้องเองก็ไม่ได้รวยเท่าบ้านยัยพลอย ยิ่งถ้าให้รับผิดชอบค่าจัดงานเองมีหวังลมจับ เล่นตำนานปริกละลายแม่น้ำกันทีหนึ่งเป็นล้าน”

ใครอีกคนในกลุ่มพูดแสดงความคิดเห็น อาจเป็นเพราะบรรยากาศในร้านเงียบสงบ หรือไม่ก็เพราะพวกเธอพูดคุยกันเสียงดัง จนบทสนทนาทั้งหมดแว่วเข้าหูซัซพล ผู้กำลังตั้งใจเงี่ยหูฟังอย่างชัดเจน

“แน่ละสิแก ตระกูลอัญวณิชยน์ะ พ่อฝ่ายหญิงเขายอมให้แต่งงานก็ถือว่าดีเท่าไหนแล้ว เขาไม่ได้ปลื้มเท่าไหนหรอกนะกับเจ้าบ่าวนะ แล้วค่าจัดงานนี้ พ่อยัยพลอยเขาก็เป็นคนออกด้วย”

“แต่นายก็องกียังดีกว่า สามีพี่สาวยัยพลอยใหม่ละ เห็นว่า คนนั้น
จ้างมาแต่งด้วยหนี พิลิกเนอะ หาสามีให้ลูกสาวไม่ได้ เลยซื้อเอาซะเลย
คนมีเงินก็ดีแบบนี้”

อีกคนหนึ่งแสดงความเห็นอย่างสนุกปาก โดยมีคนอื่นหัวเราะ
ร่วมหรือไมก็พยักหน้าเห็นด้วย ยกเว้นเอมิกา ผู้รู้ต้นลึกหนาบางเกี่ยวกับ
ครอบครัวของพลอยแสงมากกว่าคนใด เธอจึงเอ่ยขัดขึ้นเสียงเข้ม
ด้วยต้องการปรามและปกป้องเพื่อนผู้ไม่ได้อยู่ด้วยในที่นั้น

“พวกแกไม่รู้อะไร อย่าเที่ยวพูดส่งเดช เรื่องในบ้านยัยพลอย
มันซับซ้อนกว่าที่พวกแกรู้มา ถ้าจะพูดก็พูดแต่เรื่องของยัยพลอย
เท่าที่ทันได้แต่พอดี และให้อยู่แคในวงพวกเราแค่นี้ เพราะถ้าเกิดมันหลุด
ออกไป พวกแกรับผิดชอบไหวหรือ รู้จักคำว่า หายไปจากสังคมใหม่
นั่นแหละ มันจะเกิดขึ้นกับพวกแก”

คำเตือนของเอมิกาทำให้ทุกคนทำหน้าเจื่อนจ้อย ก่อนเปลี่ยน
บรรยากาศและประเด็นสนทนา ด้วยการหันไปชี้ชวนกันเลือกชุดออกงาน
ต่อไป เอมิกาถอนหายใจออกมาแรง ๆ ที่หนึ่ง ก่อนแยกตัวออกจากกลุ่ม
เดินเฉียงไปดูชุดตรงมุมหนึ่งของร้านตามลำพัง

ซัชพลกวักมือเรียกพนักงานให้มารับช่วงต่อจากตน เพื่อจับจังหวะ
โอกาสอันดีนั้น เข้าไปหาเป้าหมายผู้ที่จะสามารถสนองตอบ ต่อความอยากรู้
อยากเห็นของตนได้ในเวลานี้

“สวัสดีค่ะ คุณน้อง ต้องการชุดแบบไหน บอกคุณพี่ได้นะคะ
คุณพี่เป็นเจ้าของร้านนี้เองค่ะ”

“อ้อ ค่ะ เอ๊ะนี้ คุณเมอ ไซ้ใหม่คะ เคยเห็นในทีวีกับนิตยสาร”

“ไซ้คะ คุณพี่เป็นแฟชั่นสไตลิสต์ค่ะ ทำงานตามกองถ่ายหนัง
หรือละคร หรือหลังเวทีตามงานอีเว้นท์ต่าง ๆ เรื่องเสื้อผ้าหน้าผมปรึกษา
ได้นะคะ ยินดีให้บริการ”

“ขอบคุณค่ะ อู๋ ยังก็ได้ทำงานกับดาราเยอะเลยสิคะ”

เอมิกาตอบสนองอย่างตื่นเต้น เมื่อมีโอกาสได้พบเจอกับบุคคลที่มีชื่อเสียง นอกจากชื่นชมการดูดวงเป็นชีวิตจิตใจแล้ว เพื่อนสนิทของพลอยแสงคนก็ยังชื่นชมการเข้าสังคม ทั้งยังเป็นแฟนคลับตัวยงของนักแสดงชายคนหนึ่งอีกต่างหาก

“เยอะค่ะ ก็พอสนิทกับหลาย ๆ คนนะ เพราะทำงานด้วยบ่อย”

“คุณพี่รู้จักหรือสนิทกับ.. ไหมคะ คนนี้นะ เอมชอบมากเลย”

รอยยิ้มแสวงทำเป็นเอ็นดูแผ่ขึ้นบนใบหน้า ถึงตอนนี้ ชัชพลรู้แล้วว่า จะใช้วิธีไหนหรือเดินเกมอย่างไร เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลเกี่ยวกับพิศมณีสี่ที่ตนต้องการอยากรู้

“สนิทมากค่ะ ถ้าคุยเรื่องน้องคนนี้ มีอะไรให้เล่าเป็นกระแสบงเลยเชียวละ น้องคนนี้เขาน่ารัก นิสัยดี ไม่หยิ่ง ไม่ถือตัวเลยคะ”

“หรือคะ ดีจัง เอมก็อยากเจอบ้าง แต่เข้าไม่ถึงตัวเลยคะ แฟนคลับเขาเยอะ”

“ไม่ยากค่ะ ว่าแต่.. เมื่อกี้ คุณพี่ได้ยินคุณน้องกับเพื่อน ๆ คุยกันเรื่องงานแต่ง ขอโทษนะคะ คุณพี่ได้ยินชื่อคุณพลอย ไม่ทราบว่าจะใช่คุณพลอยแสง อัญวณิชย์รึเปล่าคะ”

“ใช่ค่ะ เพื่อนสนิทเอมเอง คุณพี่รู้จักพลอยด้วยหรือคะ”

เอมิกาแสดงสีหน้าแปลกใจ เมื่อได้ยินบุคคลตรงหน้าเอ่ยถึงเพื่อนของตน

“ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัวหรอกค่ะ แต่คุณพี่รู้จักกับพี่สาวคุณพลอย คุณพิศมณีนะ เราเคยร่วมงานกันมาก่อน ตอนที่เธอประสบอุบัติเหตุใหม่ ๆ คุณพี่ก็ไปเยี่ยม แต่หลังจากนั้น ทางบ้านเขาก็ไม่ให้ใครเข้าพบแล้ว ก็เลยไม่ทราบข่าวคราวกันอีกเลยนะคะ”

“อ้อ พี่สาวพลอยคนนั้น เธอยังอยู่ดี สุขสบายดีค่ะ”

เอมิกากลายทอดข้อเท็จจริงจากที่เคยได้ยินพลอยแสงพูดถึง เพราะแม้แต่ตัวเธอก็ไม่ได้รับอนุญาต หรือถูกชวนไปที่บ้านของอีกฝ่ายอีกเลย นับตั้งแต่มีเรื่องพี่สาวฝ่ายนั้นประสบอุบัติเหตุขึ้นมา

“ได้ยินจากปากคุณน้องแบบนี้แล้ว ค่อยสบายใจหน่อยค่ะ นึกห่วงเรื่องสมองที่กระทบกระเทือนด้วย ไม่รู้ว่า ตอนนี้จะหายดีหรือยัง แต่เมื่อสักครู่ คุณพี่เผชิญได้ยินน้องอีกคนพูดว่า คุณพิศมณีสามีแล้ว พี่ยังแอบตกใจว่า เอ..จริงหรือเปล่า มันจะเป็นไปได้ยังไง”

จังหวะและลักษณะการพูดของซัชพลเป็นไปอย่างลื่นไหล ไม่ได้แสดงกิริยากระเหี้ยนกระหือรือ หรือถามแบบอยากรู้อยากเห็นจนออกนอกหน้า ทั้งยังหยิบยกข้อมูลเดิมเรื่องอาการทางประสาทหลังประสบอุบัติเหตุของพิศมณีมาประกอบการสนทนา ทั้งหมดนี้จึงทำให้เอมิกาไม่รู้สึกละเลียบแคลงสงสัย เพื่อนของพลอยแสงเชื่ออย่างสนิทใจว่า บุคคลตรงหน้าเป็นคนรู้จักของพี่สาวเพื่อนจริง ๆ

“ยัยพวกนั้นนี่จริง ๆ เลย เมาทจันได้เรื่อง แต่ก็เป็นเรื่องจริงค่ะ คุณพี่ พี่สาวพลอยเขาแต่งงานแล้ว ไม่กี่เดือนก่อนนี่เอง งานก็จัดที่บ้านนั่นแหละ ไม่ได้เป็นข่าวหรอกค่ะ รู้กันแค่ในวงแคบ ส่วนใหญ่ก็พวกญาติ ๆ เขานั่นแหละที่รู้”

ข้อมูลอันแสนโอชะถูกเปิดเผยให้ได้ยินได้ฟัง ซัชพลถึงขนาดต้องควบคุมตัวเองไม่ให้เผลอหลุดแสดงอาการตื่นเต้น เพราะยังอยู่ในการสวมบทบาทเป็นเพียงแค่อดีตเพื่อนร่วมงาน การล้วงข้อมูลบางอย่างต้องค่อย ๆ ทำอย่างระมัดระวัง ควบคุมจังหวะอย่างค่อยเป็นค่อยไป พร้อมผสมผสานร่วมไปกับการสร้างความไว้วางใจ ในขณะเดียวกัน

“ขอโทษนะค่ะ แล้วคุณน้องรู้จักสามีคุณพิศไหมคะ ว่าเป็นใคร เป็นไฮโซหรือนักธุรกิจด้วยกันหรือเปล่า เพื่อคุณพี่จะรู้จักนะคะ”

“เอ.. อันนี้ เอมเองก็ไมรู้เลยคะ เพราะไม่ได้ไปร่วมงาน พลอยเองก็ไม่ค่อยพูดถึงพี่เขยสักเท่าไร แต่ก็น่าจะเป็นคนที่ทางบ้านเขาเลือกกันเองนั่นแหละคะ เอมคงพูดได้แค่นี้แหละนะคะ”

“คุณพี่เข้าใจคุณน้องคะ ได้พูดคุยด้วยแล้วถูกคอ ถูกชะตามากเลย เอาจ้ ลองมาดูคอลเลกชันใหม่ที่ตัดเสร็จแล้ว แต่ยังไม่ปล่อยเช่าที่หลังร้านก่อนไหมคะ อินสเพเรชั่น ได้แรงบันดาลใจจากแฟชั่นวีคมิลาโน รับรองว่าหุ่นสวยผิวใสอย่างคุณน้องใส่แล้ว จะต้องกลายเป็นเพื่อนเจ้าสาวที่เจิดฉายในงาน ที่เดียวเสียล่ะคะ”

“อ๊ย ไปสิคะ”

ลูกแคะน้อยเดินตามหมาป่าด้วยอาการลึบโลดใจ ขณะซัพพลายพลางเปิดประตูกระจกหลังร้าน เชื้อเชิญให้อีกฝ่ายเดินเข้าสู่กับดักที่วางเอาไว้ หลังจากนั้น เขาจะค่อย ๆ วางหมากรุกคืบต่อไป จนกระทั่งสามารถพาตัวเองเข้าไปใกล้ในสิ่งที่มุ่งหมายไว้ได้ในที่สุด

เอมิกาลูบลำไปตามเนื้อผ้าของชุดราตรีแสนสวยจำนวนหลายชุด ที่มีทั้งแขนไว้บนราวและสวมลงบนตัวพวกหุ่นโชว์ด้วยความพึงพอใจ ทั้งยังกว้างมากขึ้นไปอีก เมื่อได้ยินเจ้าของร้านจิบปากจิบคอบอกกล่าว

“ชอบตัวไหน บอกเลยนะคะ เดี่ยวลดพิเศษให้ด้วย เลือกตามใจชอบเลย เรื่องทรงไม่ต้องห่วง ทางเรามีช่างเสื้อพร้อมแก้ไขให้ได้ตลอด แล้วหน้ากับผมละมีช่างกันหรือยัง ถ้ายัง.. คุณพี่แนะนำให้ไหมคะ รับรองสวยปัง ไม่แพ้ดารา มีแบบเหมาทำผมแต่งหน้าเป็นกลุ่ม แล้วหารกันด้วยนะคะ ประหยัดกว่าจ้างแต่งแบบเดียว ทีมช่างนี่ก็คนรู้จักกัน เรียกมาช่วยงานกันอยู่บ่อย ๆ คุณพี่เลยช่วยโปรโมทให้เขาอีกทาง”

“ดีเลยคะ น่าสนใจมาก”

“เอางี้คะ คุณน้องยังไม่ต้องรีบตัดสินใจก็ได้ เดี่ยวเราแอดเบอร์กันไว้ เผื่อคุณน้องอยากสอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม ทักมาหาคุณพี่ได้ตลอดระหว่างนี้ คุณน้องก็จะได้คุยกับเพื่อน ๆ ก่อน ดีไหมคะ”

“ดีค่ะ ขอบคุณนะคะ”

“ยินดีค่ะ”

ชายหัวใจหญิงยื่นเอามือถักกันไปมาอยู่ทางด้านหลังของลูกค้าสาวที่กำลัง่วนอยู่กับการเลือกชุดราตรีตัวสวย ทั้งที่มาจากฝีมือการออกแบบและตัดเย็บเอง และรวบรวมมาจากหลายแหล่ง ด้วยสีหน้าท่าทางกระหยิ่มใจ เป็นจริงตามอย่างที่กรวิตาเคยพูดเอาไว้ว่า วันหนึ่งอาจมีคนที่ร้านของตน เพื่อหาเข้าสู่ชุดไปงานสำคัญของครอบครัวอัญญาณิชา งานแต่งงานของบุตรคนเล็ก น้องสาวของพิศมณี

งานนี้ กรวิตาเพื่อนสาวไฮโซของตน คงกรีดร้องด้วยความตื่นเต้นเป็นแน่แท้ ถ้าได้รู้เรื่องที่ดีที่เพื่อนเก่าแต่งงานไปกับผู้ชายปริศนา ทว่าซซพลยังไม่คิดที่บอกกล่าวเรื่องนี้กับกรวิตา เพราะกลัวอีกฝ่ายจะยื่นมือเข้ามายุ่งย่ำม แล้วจะพานทำให้เสียเรื่องกันพอดี

ในส่วนลึกของจิตใจ ซซพลไม่ได้มีความคิดมุ่นรำยกับพิศมณี หากแต่เพราะคิดตามคำที่กรวิตาเคยพูดทิ้งเอาไว้ เรื่องความทรงจำของฝ่ายนั้นที่อาจฟื้นฟูกลับมา มันก็จำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและเตรียมการเพื่อเอาไว้รับมือกับสถานการณ์ และเพื่อสำหรับที่ทางของตัวเองด้วยเช่นกัน

มีเรื่องสำคัญเรื่องหนึ่งที่ซซพลคิดว่า คงไม่มีใครล่วงรู้ นอกจากคนเพียงสี่คน นั่นคือ ตนเอง พิศมณี กรวิตา และบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งเคยมีความสัมพันธ์กับพิศมณี ในฐานะผู้ชายที่เคยคบหากันมาก่อน

ผู้ชายคนนั้นคือ เจษ หรือ เจษฎาวุฒิ ผู้เป็นทั้งดาราและหุ้นส่วนใหญ่ ของบริษัทอวกไนซ์รับจัดงานที่กำลังเติบโตในวงการธุรกิจสื่อและประชาสัมพันธ์ บุคคลผู้กำลังผงาดในวงการบันเทิงด้วยบทบาทการแสดง รวมถึงผลงานทั้งด้านหน้าและหลังฉาก คนที่ซซพลกล่าวพูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่า คงมาไกลขนาดนี้ไม่ได้ ถ้าไม่ใช่เพราะมีแรงสนับสนุนจากพิศมณี ผู้เคย ‘ช่วย’ ส่งเสริมและเกื้อหนุนอยู่เบื้องหลัง

อดีตไม่เชื่อมต่อกับอนาคตก็จริง แต่บางสิ่งบางอย่างก็ไม่ได้เปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่า มันเคยเกิดขึ้นมาและเคยเป็นอยู่เช่นนั้นมาก่อน ด้วยเช่นกัน

เหมือนเรื่องของพิศมณีและเจษฎาภูมิ ซึ่งอาจเรียกได้ว่า ยังไม่ได้ยุติลงต่อกัน เวลาที่ล่วงเลยผ่านมาสองปีนั้น เพียงแค่ทำให้มันคงสภาพเหมือนคาราคาซังไว้ เท่านั้นเอง

งานฉลองวันคล้ายวันเกิดเล็ก ๆ ที่มีเพียงสุชาญกับพิศมณีสันสุดลงไปเมื่อวาน พวกเขาทำเพียงแค่ออกไปหาซื้ออาหารพิเศษและขนมเค้กก้อนเล็กที่มีเทียนสีแดงปักหนึ่งแท่ง เนื่องจากก้อนใหญ่น้ำหนักสองปอนด์ที่เพชรกล้าซื้อมาฝาก หหมดไปตั้งแต่สองวันที่แล้ว เพราะสามพี่น้องบ้านอัญวณิश्य์ช่วยกันทานจนเรียบวูท เหลือส่วนแบ่งเป็นพิเศษเนื้อเค้กกับครีมนิดหน่อย ไว้ให้เจ้าสไปค์เลียกินอย่างเอร็ดอร่อยในซามข้าวของมัน

แสงเทียนส่องวอมแวมท่ามกลางความมืด ขณะสุชาญปิดไฟเพื่อสร้างบรรยากาศ พวกเขาต่างเกิดในวันและเดือนเดียวกัน แม้อายุห่างกันหนึ่งปี แต่ก็นับเป็นความพิเศษสุดระหว่างคนทั้งสอง ท่ามกลางความมืดสลัว พิศมณีจ้องมองแสงเทียนด้วยแววตาแสดงอาการหลงใหล ประมิมือตามเสียงร้องเพลงอวยพรวันเกิดแบบกระท่อนกระแท่นคร่อมจังหวะของสุชาญไป เมื่อเพลงจบ เธอถูกบอกให้อธิษฐานในสิ่งที่อยากได้ ก่อนจะได้เป่าเทียนบนขนมเค้กเป็นลำดับสุดท้าย

“อธิษฐาน คือ อะไร”

พิศมณีเอ่ยถามอย่างไม่เข้าใจในความหมายของคำดังกล่าว ทว่าน่าแปลกตรงที่คำบางคำนั้น หญิงสาวกลับนึกขึ้นมาได้เอง หรือเข้าใจความหมายได้โดยไม่ต้องได้รับการอธิบาย

“อธิษฐาน ก็หมายถึง ให้คุณพิศคิดถึง สิ่งที่ตัวเองอยากได้เอาไว้
ในใจ หรือจะพูดออกมาก็ได้ครับ”

สุชาณูอธิบายเสียงอ่อนหวาน ทั้งคิดเตรียมคำอวยพรไว้ในใจ
เสร็จสรรพ แคร่ขอให้อีกฝ่ายอธิษฐานเสร็จก่อนเท่านั้นเอง

“อยากได้เด็ก”

“เมื่อวาน คุณฑูรย์เอามาให้แล้วไงครับ”

“ไม่เอาตุ๊กตา จะเอาเด็กที่เป็นคน เหมือนสไปค์เป็นหมา ที่ไม่ใช่
ตุ๊กตาคือหมา”

ใครบางคนหัวเราะในความมืด จนแต้มต่อความปรารถนาของ
อีกฝ่าย เมื่อวานนี้เองที่น้องชายคนโตของพิศมณีแวะเวียนมาอีกหน
พร้อมกับนำของขวัญวันเกิดจากทางบ้านมาส่งให้ หนึ่งในนั้นเป็นตุ๊กตา
เด็กทารกขนาดเท่าคนจริง สามารถกะพริบตาและมีกลไกส่งเสียงร้องได้
อีกด้วย

แม้ส่งเสียงประท้วงไม่พอใจในสิ่งที่ได้รับ เพราะไม่ตรงกับความ
ต้องการ ทว่าพอแกะของเล่นออกจากกล่องได้ เจ้าตัวก็คว้าเอามาอุ้มเล่น
ไม่ปล่อยเลยทีเดียว แล้วเวลานี้ ตุ๊กตาทารกตัวดังกล่าวก็นอนแอ้งแม้งอยู่
บนโซฟา เจ้าของหาได้สนใจไม่ เพราะกำลังตื่นเต้นกับการเป่าเทียนบน
ขนมเค้ก

“สุขสันต์วันเกิดนะครับ คุณพิศ ขอให้มีความสุข และก็.. ดีขึ้น
เรื่อย ๆ ทุกวันนะครับ”

“อือ”

ไม่ได้อวยพรให้หายจากความผิดปกติที่เป็น เพราะนั่นคงยากเกิน
กว่าความเป็นจริงที่จะเกิดขึ้นได้ หากสุชาณูอวยพรขอให้อาการของอีกฝ่าย
ค่อย ๆ ฟื้นฟูดีขึ้น กลับมามีสติรู้คิดรู้ความ อย่างน้อยก็ขอให้กลับมาสู่ระดับ
ที่หญิงสาวจะสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ โดยไม่รบกวนคนดูแลถึงขนาด
ที่ปล่อยให้เกิดลางสาดตาไม่ได้ เหมือนอย่างเช่นที่เคยเป็นมาก่อนหน้า

และนั่นเป็นความปรารถนา เป็นคำอธิษฐานเดียวของสุชาญ
สำหรับวันคล้ายวันเกิดในปีนี้ของตน

แม้เปาเทียนเสร็จ พิศมณีก็ไม่ได้ช่วยพกรับให้แก่อีกฝ่าย
เพราะไม่รู้เรื่องรู้ความแต่อย่างใด ทั้งสุชาญเองก็ไม่ได้พูดบอกว่า วันนี้
เป็นวันเกิดของเขาด้วยเช่นกัน ทว่าตอนแบ่งขนมเค้กคนละครึ่งให้แก่กัน
หญิงสาวก็แย่งส้อมไปจากมือของสุชาญ แล้วจิ้มขึ้นขนมยื่นไปใกล้ปาก
อีกฝ่าย แสดงออกว่าต้องการบ่อนให้ด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง

“อ๋าม ชาญ อ๋าม”

เสียงหัวเราะเบา ๆ ดังขึ้นจากสุชาญ สำหรับเขา มันเป็นภาพ
ที่น่ารักมาก และเปรียบเป็นดั่งของขวัญที่ดีที่สุดในรอบปีนี้เลยทีเดียว

พิศมณีผู้ไม่เคยตามใจใคร พิศมณีผู้มีแต่ต้องให้คนอื่นบ่อนให้
เวลานี้กำลังจับส้อมบ่อนขนมเค้กให้เขารับประทาน ด้วยสีหน้าท่าทางแสดง
ความตึงอึดตั้งใจอย่างเต็มที่

ความรู้สึกวูบไหวของหนึ่งพลันแล่นรืออยู่ข้างใน ถ้าหากพวกเขาเป็น
ครอบครัวเดียวกัน เป็นสามีภรรยากันจริง ๆ ก็คงจะดี ไม่ใช่เพียงแค่สองปี
แล้วหลังจากนั้น ใครคนใดคนหนึ่งต้องเป็นฝ่ายหายไป จากชีวิตของกัน
และกัน

“พิศรักชาญ”

แม้จะรู้แน้อยู่แก่ใจว่า คำบอกรักดังกล่าวไม่มีความหมายอะไร
ทว่าฟังแล้วก็รู้สึกหวนไหวไม่ได้ สุชาญยื่นมือออกไปสัมผัสดวงหน้า
สวยงามกระจ่างใส แต่ถูกผิวเนื้ออันเนียนนุ่มตรงบริเวณข้างแก้มของ
อีกฝ่ายอย่างแผ่วเบา

“ผมไม่มีเด็กให้หรอกนะครับ”

หญิงสาวไม่ได้พูดโต้ตอบอะไร พิศมณีทำเพียงขยับเข้าไปชิดใกล้ ก่อนกางสองแขนของตนออกอย่างช้า ๆ แล้วยกขึ้นโอบกอดตัวของสุชาณู เอาไว้ เอนศีรษะซึ่งเต็มไปด้วยกลุ่มผมสีดำสนิทนุ่มราวกับเส้นไหม ชบลงบนแก้มอกของอีกฝ่าย ก่อนเอ่ยซ้ำย้ำคำเดิมที่แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังรู้สึกดี ทุกครั้ง เวลาที่ได้พุดม้นออกมา

“พิศรักชาณู”

สุชาณูพูดอะไรไม่ออก ความรู้สึกบางอย่างแล่นขึ้นมาจุกตรงคอหอย ทั้งดวงตาร้อนผ่าวคล้ายดั่งน้ำตาพานจะไหลออกมาเสียให้ได้ ชายหนุ่มไม่อาจเคลื่อนไหวทำอะไรได้ นอกจากยกมือขึ้นกอดตอบอีกฝ่าย แนนปลายคางลงบนกลางกระหม่อมบอบบาง ประทับจุมพิตเบา ๆ ลงบนเรือนผมหอมนุ่ม ที่ตนเป็นคนบรรจงแปรงให้เองกับมืออยู่ทุกคืนวัน

ไม่ใช่เพียงแค่ภรรยาของเขาที่น่าสงสาร ถึงตอนนี้ แม้แต่สุชาณูเองก็ยังรู้สึกว่า ตัวเองก็น่าสงสารไม่แพ้อีกฝ่ายเลยเช่นกัน

“คุณพิศมณีเชิญพบคุณหมอค่ะ”

เสียงเรียกชื่อดังกล่าวทำให้ชายหนุ่มหลุดออกจากภวังค์ เวลาที่คนทั้งสองกำลังนั่งอยู่บนเก้าอี้แถวสำหรับนั่งคอย ตรงบริเวณหน้าห้องตรวจในโรงพยาบาล พวกเขามาตามนัดของหมอเมื่อครบกำหนดสามเดือน สุชาณูไม่รู้สึกตัวเลยว่า ตนนั่งปล่อยความคิดเหม่อลอยไปนานแค่ไหน เพราะพิศมณีผู้นั่งอยู่ข้างกัน เอาแต่วนอยู่กับการเอามือบีบขมำตุ๊กตาทราย รูปโลมาและปลาดาวอยู่คนเดียวอย่างเพลิดเพลิน โดยไม่ได้หันมารบกวนตนแต่อย่างใด

“ปะครับ คุณพิศ เข้าไปให้คุณหมอตรวจ ทำตัวดี ๆ แล้วเสร็จจากนี้ จะพาไปทานไอศกรีมกับกูกุโก้นะ”

“อือ”

ภาพสามีหนุ่มจูงมือภรรยาสาวพากันเข้ามาในห้องตรวจ ทำให้รอยยิ้มชอบใจของนายแพทย์กรกิตปรากฏขึ้นบนใบหน้า เขาฉายมือเป็นทำนองเชิญให้คนทั้งสองนั่งลง ก่อนเปิดฉากเริ่มต้นพูดคุยซักทนายผู้มาใช้บริการตามมารยาทอันควร และเพื่อสร้างบรรยากาศอันดีให้เกิดแก่นไขสาว เป้าหมายหลักผู้มีความผิดปกติทางสติปัญญาและภาวะอารมณ์

“สวัสดีครับ คนไข้เป็นอย่างไรบ้าง วันนี้ดูแจ่มใส อารมณ์ดีนะครับ ยิ้มให้หมดด้วย”

หนนี้ ไม่มีการเล่นแกล้งทำตัวแข็งเป็นหุ่นเพื่อหลอกคนไข้ เพราะพิศมณียินยอมรับการตรวจร่างกายจากหมอแต่โดยดี ถึงขนาดนั่งยืดตัวตรง แอ่นหน้าอกขึ้นรับหูฟังทางการแพทย์ที่ยื่นมาทาบทับ ตรงบริเวณเหนือตำแหน่งหัวใจ

หมอบำตามขั้นตอนไปเรื่อย ๆ จนเสร็จสิ้นการตรวจร่างกายเรียบร้อย ขณะกำลังเขียนใบสั่งยาและกำหนดวันนัดรอบต่อไป เสียงสามีของคนไข้ก็เอ่ยถามขึ้นเบา ๆ ท่ามกลางความเงียบในเวลานั้น

“คุณหมอบครับ ผมขอสอบถามอะไรสักหน่อย ได้ไหมครับ”

“เชิญเลยครับ”

“คือ.. ผมมีข้อสงสัยว่า ถ้าหาก.. ถ้าหากว่า ภรรยาของผมเกิดเอ๋อ ตั้งครรภ์ขึ้นมา แล้วเด็กจะมีโอกาสเกิดมา โดยมีอาการผิดปกติทางสติปัญญาเหมือนกับ เอ๋อ แม่ไหมครับ”

คำถามดังกล่าวทำให้หมอวางมือจากปากกา เงยหน้าขึ้นมามองสบสายตาคู่หนึ่ง ซึ่งกำลังมองมายังตนอย่างมีแววเป็นกังวล ทั้งกระหายใคร่อยากรู้ในคำตอบของคำถาม

นายแพทย์กรกิตคลี่ยิ้มอ่อนโยน ก่อนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเนิบนาบ ทว่าฟังดูสุขุมนุ่มลึกเหมือนเช่นเคย

“ตามจริงแล้ว โรคประสาทเป็นโรคหนึ่ง ที่สามารถสืบทอดกันผ่านทางกรรมพันธุ์ได้ันะครับ ถ้าหากมีประวัติว่า สมาชิกคนหนึ่งคนใดในครอบครัวมีอาการผิดปกติ หรือบกพร่องทางสติปัญญามาตั้งแต่กำเนิด ไม่เพียงแค่ว่าเฉพาะรุ่นพ่อแม่ แต่ต้องย้อนกลับไปดูต้นสายที่รุ่นปู่ย่าตายายด้วย ว่ามีคนใดหรือไม่ที่มีอาการของโรคประสาท เพราะลักษณะการถ่ายทอดทางพันธุกรรมนั้น สามารถที่จะข้ามรุ่นได้”

สุชาญนั่งนิ่งเงียบ พังคำอธิบายทั้งหมดอย่างตั้งอกตั้งใจ ขณะมองเลยผ่านไปทางด้านหลังของคุณหมอบ เห็นภาพทารกเพศหญิงตัวน้อย คนเดิมในป้ายโฆษณา ส่งยิ้มหวานให้แก่เขาราวกับต้องการทักทาย

“ในกรณีที่มารดามีความเจ็บป่วย ด้วยโรคประสาทตั้งแต่กำเนิด เมื่อมีบุตรก็จะมีโอกาสให้กำเนิด ได้ทั้งเด็กที่มีสมองปกติดี และเด็กที่มีความผิดปกติทางสมอง ขึ้นอยู่กับยีนส์ที่เด็กได้รับสืบทอดมา แต่กรณีภรรยาของคุณ เธอไม่ได้ผิดปกติหรือมีอาการของโรคประสาทตั้งแต่กำเนิด แต่เพิ่งมาเป็นเมื่อไม่นานมานี้ ดังนั้น ย้อนกลับไปทีคำถามของคุณที่ว่า หากมีการตั้งครรภ์ขึ้นมา โอกาสที่เด็กจะมีความผิดปกติทางสมองหรือสติปัญญา จึงถือว่าเป็นไปได้ แต่ก็ค่อนข้างน้อย นอกเสียจากว่า จะมีปัจจัยเรื่องปัญหาสุขภาพอย่างอื่นเข้ามาเกี่ยวข้อง”

คำตอบเชิงอธิบายยืดยาวเหล่านั้น สร้างความรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจให้เกิดแก่สุชาญ จริงอยู่ที่เขาไม่ได้มีสัมพันธ์ทางกายกับภรรยา ทว่าเรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาหัวใจ ที่ตนต้องการได้รับการไขให้แจ้งกระจ่างมาโดยตลอด จำเป็นต้องรู้เพื่อประกอบการตัดสินใจในอนาคตที่ยังมาไม่ถึง

“แต่ถ้ารู้สึกว่าจะยังไม่พร้อมที่จะมีบุตรอย่างไร หมอยังคงแนะนำให้มีการป้องกันทุกครั้ง เมื่อมีเพศสัมพันธ์นะครับ ไม่ควรให้ภรรยาทานยาคุมฉุกเฉิน เพราะไม่เป็นผลดีต่อร่างกายในระยะยาว เพราะปริมาณเอสโตรเจนหรือฮอร์โมนเพศหญิงในยาคุมฉุกเฉิน มีมากกว่ายาคุมกำเนิดแบบปกติถึงสองเท่า ซึ่งมันจะเพิ่มโอกาสเสี่ยงในการเป็นมะเร็งเต้านม หรือมะเร็งปากมดลูกได้ครับ”

“ครับ ขอขอบคุณสำหรับการอธิบาย รวมถึงคำแนะนำด้วยนะครับ คุณหมอ”

นายแพทย์กรกิตยยังคงยิ้ม เมื่อเห็นอีกฝ่ายมีท่าทีเขินอายต่อคำแนะนำทั้งหมดที่ตนได้ให้ไป เพื่อเป็นประโยชน์แก่ทั้งสองคน

“ยินดีครับ เหมือนเดิมนะครับ ทำนัดครั้งต่อไป อีกสามเดือนข้างหน้า”

“ครับ สวัสดีครับ”

เห็นสามียกมือขึ้นไหว้บุคคลตรงหน้า พิศมณีจึงทำตามบ้างอย่างไม่คิดอะไร ทั้งตอนที่กำลังจะเดินพ้นประตูออกจากห้องตรวจหญิงสาวยังมีการหันมาโบกมือให้คนในห้องสองสามที เพื่อเป็นการอำลา

ตัวของหมอเลิกขึ้นด้วยความประหลาดใจ เมื่อมีโอกาสได้พบเห็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นอย่างชัดเจนจากคนไข้ ภายในชั่วระยะเวลาเพียงแค่สามเดือนที่ผ่านมา

หลังเสร็จสิ้นธุระที่โรงพยาบาล สุชาญขับรถพาพิศมณีไปที่บ้านของตน เพื่อฉลองวันเกิดย้อนหลังร่วมกับสมาชิกครอบครัวคนอื่น ๆ ในตอนเย็น เขาสั่งอาหารมากมายจากร้านชื่อดังให้มาส่งที่บ้าน รวมถึงสั่งเค้กไอศกรีมมาเพื่อเอาใจภรรยาและหลานสาวโดยเฉพาะ

ทุกคนล้อมวงทานอาหารมีอาชีพพิเศษร่วมกันอย่างมีความสุข ตั้งโต๊ะชั่วคราวนั่งเบียดกันอยู่ใกล้เตียง เพื่อให้นายสุธนได้ลุกขึ้นมานั่งร่วมวงรับประทานอาหารด้วยกัน บรรยากาศในบ้านหลังเล็กเต็มไปด้วยความอบอุ่น ทุกดวงหน้ามีรอยยิ้มแจ่มใสเมื่อได้ใช้เวลาร่วมกัน มีแม้กระทั่งเสียงหัวเราะเบิกบาน เมื่อตอนที่กูกโก๋ยื่นการ์ดทำมือของตัวเองที่มีลายมือไ้ย่เขียนคำอวยพร พร้อมรูปวาดดอกไม้ระบายสีเส้นสวยงามมอบให้แก่ผู้ชาย

“สุขสันต์วันเกิดนะคะ น้าชาญ หนูขอให้น้าชาญมีความสุขมาก ๆ ค่ะ”

“ขอบใจจ้ะ น้าจะเก็บไว้อย่างดีเลย”

สุชาญรับเอามาถือไว้พร้อมกับเอื้อมมือออกไปลูบศีรษะหลานสาวอย่างรักใคร่ ท่ามกลางสายตาแสดงความชื่นชมปนเอ็นดูจากแม่และตา ยกเว้นก็แต่น้ำสะโง้งของกูกโก๋ ผู้ที่ติดตามองการดอวยพรไปดังกล่าว พร้อมกับร้องถามขึ้นมา ด้วยน้ำเสียงคล้ายประท้วงไม่พอใจ

“ของพิศล่ะ”

“เมื่อวานวันเกิดน้าชาญคนเดียวนี้ หนูก็เลยทำเค้กใบเดียว”

เด็กหญิงหันไปบอกกล่าวตามข้อเท็จจริง ทว่าอีกฝ่ายทำแม้มปากเหมือนนอกอาการงอนที่ไม่ได้รับของขวัญเหมือนกับสุชาญ

“ไม่ใช่วันเกิดชาญ วันเกิดพิศต่างหาก”

“อ้าวเหอ หนูไม่รู้ จ้ะคนเดียวทำอันใหม่ให้น้าพิศนะ รอกินข้าวกินไอติมเสร็จก่อน”

พอได้แบบนั้นแล้ว น้านี้ว่คิวฆฆฆของพิศมณีจึงค่อยคลี่คลายหันไปอำปากรับอาหารที่สุชาญตักป้อนด้วยความเต็มใจ เพลิดเพลินไปกับบรรยากาศ ยามที่ได้ร่วมวงรับประทานอาหารกับคนเหล่านี้ กระทั่งช่วงเวลาแห่งความอิมอรรยาสิ้นสุดลง สุริย์ลุกขึ้นเก็บโต๊ะและล้างจานชาม สุชาญทำหน้าที่ให้ยาหลังอาหารแก้บิดา ส่วนกูกโก๋หลังผลิการดใบใหม่ให้พิศมณีเสร็จเรียบร้อย จึงพากันออกไปเล่นชายของด้านนอกตัวบ้าน

นายสุธนลงนอนได้ไม่เท่าไรก็หลับไปอีกครา ระหว่างนั้น พี่น้องสองคนจึงนั่งพูดคุยสนทนากัน ในเรื่องความเจ็บป่วยของผู้เป็นบิดา ที่ดูเหมือนว่า อาการเริ่มทรุดลงไปเรื่อย ๆ ทีละน้อย นับตั้งแต่ตรวจเจอ มะเร็งกระเพาะอาหารเมื่อสามเดือนก่อน

“ชาญ พ่อเขาเริ่มอาการไม่ค่อยดีแล้วนะ กินได้น้อยลง บ่นปวดท้องอยู่ตลอด นอนแทบจะตลอดเวลา ตื่นขึ้นมาจะได้แค่แป๊บเดียว สักพักก็ลงไปนอนต่ออีก พี่ไม่ได้แข่งพ่อตัวเอง แต่พี่รู้สึกว่ พ่อเขาคงอยู่ได้อีกไม่นานแล้วละ”

สุริย์มองไปทางบิดาผู้ทานอาหารทานยาเสร็จก็หลับไป แม้ไม่ได้ทำหน้าที่เศร้า ทว่าดวงตาสีความรู้สึกดังกล่าวดูออกมาอย่างชัดเจน

“ไหน ๆ ช่วงนี้ ผมไม่ได้ทำงานแล้ว ผมเลยว่าจะย้ายกลับมาอยู่บ้าน เพื่อช่วยพี่ดูแลพ่ออีกแรง อีกอย่างผมเองก็อยากอยู่ใกล้ ๆ ท่านเมื่อเวลานั้นมาถึง”

สุชาญเผยความตั้งใจของตนเอง แม้รู้สึกเจ็บแค้นเดียวกับพี่สาว แต่ก็ไม่ได้เป็นทุกข์หนักมากถึงขนาดต้องพุ่มพ่าย เกิดแก่เจ็บตายเป็นเรื่องธรรมชาติ ที่แม้แต่ใครก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ และในช่วงเวลาสุดท้าย ชายหนุ่มก็ปรารถนาที่จะได้เป็นคนคอยปรนนิบัติดูแล ทั้งคอยอยู่เคียงข้าง ช่วยส่งบิดาให้จากไปอย่างสงบ โดยไม่ต้องติดมีห่วงหรือกังวลใด ๆ กับเรื่องราวหรือลูกหลาน

“แล้วคุณพิศละ ชาญ”

“ก็พามาอยู่ด้วยกันที่นี่ อ้อ มีหมามาด้วยอีกตัว เพราะผมไม่รู้จะเอาไปฝากใครเลี้ยง ส่วนบ้านนั้นก็ปิดไว้ก่อน เพราะไม่มีคนอยู่ พี่เลี้ยงคุณพิศเขาลาไปดูแลเขาที่ต่างจังหวัดเหมือนกัน ยังไม่ได้กลับมา”

เขาหมายถึงแจ่มจรัส สาวใช้ผู้ส่งข่าวคราวมาให้รับทราบอยู่เป็นระยะ แต่ก็อยู่ในสภาพลาหยุดอย่างไม่มีกำหนดกลับ เพราะต้องการอยู่ปรนนิบัติดูแลมารดาที่ป่วยหนัก จวนเจียนใกล้จะลาโลกอยู่รอมร่อ

“ถ้าฉันก็ดีเหมือนกัน มาอยู่รวม ๆ กัน พ่อจะได้ไม่เหงา พ่อเขารัก
ซาญมาก ต้องมีความสุขแน่นอน”

“ครับ ฉันผมจะกลับไปเก็บของ เตรียมอะไรให้พร้อมก่อน
อีกสักวัน สองวันแล้วจะมานะ”

“จะ เอาที่ซาญพร้อมนั่นแหละ ไม่ต้องรีบหรอก”

สองพี่น้องพูดคุยตกลงกัน วางแผนสำหรับอนาคตอันใกล้ เหตุการณ์
บางอย่างเมื่อเกิดขึ้นในชีวิต ถือเป็นชะตากรรมที่ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้ ขึ้นอยู่
กับตัวคนว่า จะสามารถปรับตัวเพื่อรองรับหรือแก้ไขมันอย่างไร เพื่อพา
ตัวเองผ่านพ้นเหตุการณ์ดังกล่าวไปได้อย่างมีสติ และสิ้นสุดหยุดลงได้
ด้วยดี

คำคินนั้น ทันทิที่ทั้งคู่กลับมาถึงบ้าน พิศมณีก็ร้องขอให้
สุชาญเปิดโทรทัศน์เพราะเธออยากดูการ์ตูนที่ตัวเองไม่มีโอกาสได้ดูในวันนี้
ด้วยเหตุนี้ สุชาญจึงโอนอ่อนผ่อนตามใจด้วยเห็นว่า ยังไม่ถึงเวลาเข้านอน
เสียทีเดียว เขาเปิดโทรทัศน์พร้อมกับกดรีโมท เลื่อนไปยังช่องรายการฉาย
การ์ตูนสำหรับเด็ก ก่อนเดินออกจากห้องนั่งเล่น เพื่อไปจัดการอาหาร
สุนัขชนิดเปียกให้แก่เจ้าสไปค์ ลูกสุนัขที่เดินตามเขาไปทุกที่ ทั้งออกอาการ
หิวอย่างเห็นได้ชัด

ให้อาหารสุนัขเสร็จ เดินวกกลับมาอีกที่ ยังเห็นพิศมณีนอนเอนกาย
บนโซฟา รับชมการ์ตูนในโทรทัศน์จอใหญ่อยู่อย่างเพลิดเพลิน สุชาญจึง
ขึ้นไปยังชั้นบนเพื่อเป็นฝ่ายอาบน้ำก่อน แล้วค่อยย้อนกลับลงมาพารรยา
ไปอาบน้ำ และพาเข้านอนเป็นลำดับต่อไป

จังหวะที่การ์ตูนจบลงและมีโฆษณาต่าง ๆ ฉายคั่นรายการ
ก่อนจะเริ่มฉายเรื่องถัดไปนั้นเป็นสิ่งที่น่าเบื่อสำหรับพิศมณี ครั้นเมื่อมอง
ไปบนโต๊ะกลางเห็นรีโมททีวีวางทิ้งเอาไว้ เธอจึงหยิบเอามาดเล่นเหมือน

อย่างที่เห็นสุชาญทำ เมื่อนี้วกดโดนปุ่เปลี่ยนช่องรายการ ภาพบนจอโทรทัศน์จึงแปรเปลี่ยนไป ถึงตอนนี้ หญิงสาวก็เริ่มสนุกกับการกดปุ่มเปลี่ยนช่องไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งหยุดที่ช่องรายการฉายภาพยนตร์ ซึ่งในเวลานั้นกำลังฉายหนังบู๊ที่มีฉากตื่นเต้นลุ้นระทึก เป็นฉากที่ตัวเอกและกลุ่มผู้ร้ายขับรถยนต์ซึ่งไปตามท้องถนนเพื่อไล่ล่ากัน พิศมณีน้องมองดูภาพที่ตัดสลับไปมา พร้อมกับรถที่เคลื่อนไหวย่างรวดเร็วเหล่านั้น ด้วยความรู้สึกบางอย่างที่พลุ่งพล่านขึ้นมาอย่างไม่อาจควบคุมได้

ภาพรถคันหนึ่งที่พลัดท่าเสียหลัก พลิกคว่ำไปสองสามตลบ ทำให้หญิงสาวที่กำลังจ้องมองดูอยู่ถึงกับผงะ เกิดอาการตัวแข็งค้างไปชั่วขณะ ความหวาดกลัวจู่โจมขึ้นมาในเฉียบพลัน ดวงตาของเธอยังคงรับภาพอันน่ากลัวอย่างต่อเนื่อง นั่นคือ ภาพของรถอีกคันที่พุ่งเสียขึ้นบนขอบกันถนน ก่อนชนเข้ากับเสาไฟฟ้าจนด้านหน้ารถยุบตัวบู่เป็นอย่างมากแล้ว เหนือสิ่งอื่นใดคือ มีภาพโคลสอัพที่เกิดจากการติดกล้องถ่ายทำไว้ภายในตัวรถ เพื่อให้ผู้ชมได้เห็นภาพความเสียหายที่เกิดขึ้นจากแรงปะทะได้อย่างชัดเจน

พิศมณีน้องเห็นทุกสิ่งทุกอย่าง ทั้งตัวรถทั้งคันที่ชนกระแทกกับเสาไฟฟ้าอย่างรุนแรง เศษกระจกที่แตกกระจายปลิวว่อนคว้างกลางอากาศ และตัวคนขับในสภาพหมดสติ หน้ากระแทกไปกับพวงมาลัย ทั้งมีเลือดไหลอาบหน้าช่วนเสียวสยอง

หัวใจเต้นถี่รัวราวกับจะหลุดออกมานอกเบ้า ท้องไส้ปั่นป่วนขึ้นมาเหมือนอยากจะทำอาเจียนออกมาเสียให้ได้ พิศมณีนึกว่าหน้าลงไปกับโซฟา นอนตัวสั่นงันงก พลังส่งเสียงครางฮือไม่หยุดปาก สติสัมปชัญญะคล้ายหลุดลอยขาดหายไปจากกร่างไปชั่วขณะ หญิงสาวตกอยู่ในสภาพนั้นนานกว่าสิบนาที กว่าที่สุชาญผู้เพิ่งอาบน้ำเสร็จจะลงจากชั้นบนมาพบเห็นเข้าในที่สุด

“คุณพิศ ! เป็นอะไรครับ”

ชายหนุ่มรีบตรงเข้ามาแยกร่างคนนอนคว่ำตัวเกร็งแข็งให้พลิกหงาย มองเห็นดวงตาคู่กลมเบิกค้ำงมีหยาดน้ำตาไหลออกมาเป็นสาย ทั้งมีอาการหอบหายใจถี่จนตัวโยน สภาพของพิศมณีแลดูคล้ายกับครั้งล่าสุด ที่เกิดอาการสติหลุดและควบคุมตัวเองไม่ได้ ทว่าวันนี้แตกต่างออกไป ตรงที่เจ้าตัวยังพอมีสติและตอบสนองต่อเสียงเรียกของเขา เมื่อดูจากแววตาที่มองมายังตน

เสียงครางฮือไม่หยุดดังผสานไปกับเสียงจากโทรทัศน์ เมื่อเขาเหลียวหันไปมองก็พบว่า เป็นช่องรายการอื่นไม่ใช่การ์ตูนที่เปิดทิ้งไว้ให้ตั้งแต่ที่แรก สุชาญกดปิดโทรทัศน์ทันที ก่อนหันกลับมาปฐมพยาบาลภรรยาให้คลายจากอาการผิดปกติที่กำลังเป็น

เขาพร่ำเรียกชื่ออีกฝ่ายไปเรื่อย ๆ ทั้งลุกไปเอาผ้าสะอาดชุบน้ำบิดหมาดมาเช็ดไล่ไปตามใบหน้า คอยเฝ้าสังเกตอาการอย่างใกล้ชิดเพื่อหญิงสาวเกิดอาการชักหรือมีภาวะอย่างอื่นแทรกซ้อน ผ่านไปนานชั่วครู่ใหญ่ กว่าที่จังหวะการหายใจของพิศมณีจะค่อย ๆ ผ่อนเบาลงจนกลับมาเป็นปกติ

“หน้าร้อน ตัวก็ร้อนไปหมด น่าจะเป็นไข้แล้วละ จันทานยาแล้วนอนเลยนะครับ เดี่ยวผมเช็ดตัวให้”

ตั้งแต่เกิดอาการตื่นตัวต่อสิ่งเร้าอย่างรุนแรงที่ห้องรับแขกชั้นล่าง กระทั่งถูกประทับประคองตัวพาขึ้นมาพักผ่อนยังห้องนอนชั้นบน นอกจากหยุดส่งเสียงครางแล้ว พิศมณีไม่ได้เอ่ยหรือพูดอะไรออกมาเลยแม้แต่คำเดียว หญิงสาวได้แต่นอนทอดร่างหลับตานิ่ง ปล่อยให้สุชาญใช้ผ้าชุบน้ำเช็ดไปตามเนื้อตัว และผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดนอนให้ ก่อนจะผล็อยหลับไปด้วยฤทธิ์ยาผนวกกับพิษไข้ โดยมีสุชาญทำหน้าที่คอยเฝ้าดูแลอย่างใกล้ชิดไม่มีห่าง

เข้างมือบนหน้าผากของดวงหน้าขาวที่เวลานี้กลายเป็นสีแดง ทั้งตัวรุ่ม ๆ ด้วยอาการจับไข้ ชายหนุ่มนึกโกรธและโทษตัวเองที่ชะล่าใจ ผลอผลพล่อยอีกฝ่ายไว้ตามลำพัง จนเกิดเหตุการณ์ไม่คาดฝันขึ้นเช่นนี้ สุชาญไม่อาจรู้ได้ว่า อะไรคือสิ่งที่กระตุ้นอาการทางประสาทของพิศมณี จนกำเริบขึ้นมาอย่างกะทันหัน ชายหนุ่มได้แต่นึกภาวนาขอให้คนตรงหน้า หายจากอาการผิดปกติที่กำลังเป็นอยู่ และกลับมาแข็งแรงรุ่งโรจน์ดังเดิม

แม้หลับไหลไม่ได้สติ ทว่าพิศมณีเริ่มต้นส่งเสียงครางเบา ๆ ในลำคออีกครั้ง บางที คนหลับอาจกำลังถูกห้วงฝันร้ายครอบงำอยู่ก็เป็นได้ ด้วยเหตุนี้ สุชาญจึงยื่นมือของตนออกไป บีบกระชับจับมือของอีกฝ่ายไว้ ดังต้องการถ่ายทอดความห่วงใย และเพื่อทำให้ภรรยาของเขารับรู้ว่าเขาอยู่ข้างเธอตรงนี้ ไม่ได้ออกห่างหรือไปไหนไกลเลย

“ไม่เป็นไรนะครับ คุณพิศ ชาญอยู่นะ คนดี คุณพิศแค่กำลังนอนอยู่ครับ ไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น”

สุชาญใช้เวลาทั้งคืนไปกับการนอนเฝ้าไข้อยู่เคียงข้าง แม้หลับตา ทว่าหูยังคงฟังเสียงความเคลื่อนไหว มือแตะวางลงบนแขนของอีกฝ่าย เพื่อที่ยามเมื่อภรรยาขยับหรือพลิกตัว เขาก็จะได้ลืมตาขึ้นมาสำรวจตรวจดูอาการได้อย่างทันทั่วทั้งที่ ทำหน้าที่เฝ้าไข้คนป่วยอยู่ทั้งคืน กระทั่งมาเค็ลล์หลับเอาตอนใกล้สว่าง ก่อนจะรู้สึกตัวตื่นขึ้นมาอีกที ตอนนาฬิกาบอกเวลา เจ็ดโมงกว่าเข้าไปแล้ว

มองเห็นคนป่วยยังคงหลับสนิท สีหน้าแลดูดีขึ้น ทั้งแต่ตัวตรวจดูก็ไม่ร้อนจัดเหมือนเมื่อคืน ร่างกายคงทุเลาผ่อนเบาลงจากพิษไข้ สุชาญปล่อยให้ภรรยาอนหลับต่อไป ส่วนตัวเองลงไปชั้นล่างเพื่อปฏิบัติกิจวัตรประจำวันตามปกติ

หลังขายหนุ่มขี่รถมอเตอร์ไซด์ออกจากบ้านไปตลาดได้ไม่นานนัก
ใครบางคนก็ลืมตาขึ้นท่ามกลางแสงสว่างของยามเช้า พิศมณียังไม่พา
ตัวเองลุกขึ้นมา นั่งในทันที แต่ยังคงนอนกะพริบตาอยู่ครู่ใหญ่ ทำเหมือน
พยายามลำดับสติทั้งยังนอนลืมตาอยู่แบบนั้น ก่อนจะค่อย ๆ ชันตัวลุก
ขึ้นนั่ง มองไปรอบ ๆ ห้องด้วยสีหน้างงใจ เธอพิมพ์ออกมาด้วยเสียงอัน
แหบแห้ง ทั้งรู้สึกเจ็บคอและกระหายน้ำเป็นอย่างมาก

“ที่ไหน.. ที่นี้มันที่ไหนกัน แล้วฉัน.. มาอยู่ที่นี้ ได้อย่างไร”

บทที่ 20

ตื่น

ท่ามกลางความมืดมิดที่เป็นดังกรงขังล่องหนไร้ซึ่งทางออก ม่านหมอกสีดำสนิทรอบกายคล้ายปิดผนึกทุกสิ่งทุกอย่าง สกัดกั้นแม้กระทั่งการมองเห็นทั้งที่ยังลืมนึก พิศมณียพบตัวเองกลับมายืนตัวลั่นจั่นงก ในห้วงแห่งความฝันอันบิดเบี้ยวอีกครั้ง เศษเสี้ยวของความทรงจำอันน่ากลัวหวนกลับมาใหม่ เปรียบเป็นคล้ายดังเศษกระจกที่ยังคงทิ่มแทงค้างคาอยู่ในจิตได้สำนึก ไม่ได้ถูกขจัดปัดเป่าออกไป เพื่อทำให้สมองเล็กลง จดจำภาพอันน่ากลัวเหล่านั้นเสียที

หญิงสาวทั้งหวาดกลัวและชิงชังต่อความรู้สึก ประหนึ่งถูกผลักให้ตกจากที่สูงครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งที่เริ่มรับรู้แล้วว่า ภาพที่เห็นอยู่ทั้งหมดนี้เป็นเพียงแค่ความฝัน แต่ก็ไม่วายที่จะหุดม้น หรือบังคับตัวเองให้ตื่นขึ้นจากฝันเพื่อจะได้ไม่ต้องรู้เห็นอะไร พิศมณีย่นสาหัสได้แต่ยืนตัวลั่นอยู่กับที่ รอคอยช่วงเวลาแห่งการฉายภาพอุบัติเหตุอันโหดร้าย จะเริ่มต้นขึ้นและจบลงเหมือนดังเช่นทุกที

ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปจากภาพฝันครั้งเก่าก่อน ทั้งชากรณสีขาวยและผู้หญิงที่มีใบหน้าเหมือนกันกับตัวเธอ ทว่ามีเลือดไหลไทรมกาย ผู้หญิงคนดังกล่าวยังคงแนบนิ่งไม่ไหวติงอยู่ตรงที่นั่นคนขับ ถึงตอนนี้ พิศมณียตระหนักรู้ว่า เพียงแค่ยื่นมือออกไป ตนก็จะได้ตื่นขึ้นจากความฝัน ทว่าสิ่งแปลกประหลาดที่แตกต่างออกไปจากทุกครั้ง กลับกลายเป็นว่า หญิงสาวสามารถคืบหน้าไปได้ไกลกว่าจุดเดิมที่เคยเป็นมา มือของเธอสามารถเอื้อมไปถึงตัวคนเจ็บ แต่ต้องสัมผัสโดนตัวคนในรถได้เป็นครั้งแรก ในหนึ่ง

ฉับพลันทันใดนั่นเอง พิศมณีอีกคนผู้อยู่ในสภาพสาหัสทางกาย ก็กลับมาได้สติ ค่อย ๆ ฟันตื้นลิ้มตาขึ้นมาอย่างช้า ๆ ยกศีรษะที่เต็มไปด้วย เลือดและบาดแผลขึ้นจากอาการคอพับตก หันมาทางพิศมณีคนที่กำลังยืน อยู่ด้านนอกตัวรถ พลางส่งเสียงครวญครางออกมาด้วยเสียงอ่อนระโหย

“ช่วยด้วย.. ช่วยพาฉัน ส่ง.. โรงพยาบาล ..ที เจ็บ.. เหลือเกิน”

มันเป็นเหมือนการรับรู้จากทั้งสองด้าน ที่เกิดขึ้นพร้อมกันและ ในเวลาเดียวกัน พิศมณีในเวลานี้ เป็นทั้งคนที่ยืนอยู่ข้างรถ และเป็น คนเดียวกับบุคคลในรถ ผู้กำลังทรมาณจากอาการบาดเจ็บอย่างแสนสาหัส

“เร็วเข้า.. เปิดประตูสิ พิศมณี พาฉัน ..ออกไป”

“ไม่ใช่ เธอไม่ใช่พิศ พิศมีคนเดียว ฉันคือพิศ”

พิศมณีผู้อยู่นอกรถปฏิเสธเสียงล้น รู้สึกหวาดกลัวต่อความจริง ที่ประจักษ์ชัดอยู่เบื้องหน้า

“ฉันขยับตัวไม่ได้ เลือดออกเต็มไปหมด ช่วยฉันออกไปที
ฉันคือ พิศมณี.. พิศมณี อัญวณิชย์..”

“ไม่.. นี่ไม่จริง พิศณอยู่ นี่ไม่ใช่ความจริง”

มือเปื้อนเลือดของคนขับค่อย ๆ ยกขึ้นวางพาดบนประตูรถ เสมือนหนึ่งแรงเสียดทานที่ยากลำบากที่ใช้เพื่อการนี้ นิ้วมือทั้งห้ากระดิกด้วย อาการสั่น ขณะยื่นตรงออกไปหาคนตรงหน้า

“จริง.. นี่เป็นความจริง มีอุบัติเหตุเกิดขึ้น เพียงแต่เธอแค่ลืมนั่น
ไป เธอยืนอยู่ข้างนอกรถ แต่ความจริงแล้ว เธอยังติดอยู่ข้างในนี้ ช่วยฉันสิ
พิศมณี ช่วยพาตัวของเธอเองออกจากรถคันนี้ เราจะได้หลุดพ้นไปจาก
ความทรงจำ ที่เป็นเหมือนกับฝันร้ายนี้อย่างไรละ”

ถ้อยความเหล่านั้นทำให้คนนอกรถ ตัดสินใจยื่นมืออันสั่นของตน
ออกมา เพื่อสัมผัสกับมือของอีกคนหนึ่งด้วยเช่นกัน ทันทีที่มีมือของคนทั้งสอง
แตะถูกกัน พลันทุกสิ่งทุกอย่างรอบด้านก็เกิดปรากฏการณ์ประหลาด คล้าย
ภาพการมองเห็นทั้งมวลล้วนม้วนหมุนตัวด้วยความเร็วไว ความรู้สึกเหมือน

มีพายุลูกใหญ่พัดวนขึ้นมามากอย่างกะทันหัน พิศมณีผู้ยืนอยู่นอกเศษซาก
รถมองไม่เห็นอะไรอีกนอกจากความมืดดำ ทว่ามือข้างหนึ่งของเธอยังคง
จับกับมือของใครอีกคนไว้อย่างแน่น ท่ามกลางเสียงอื้ออึงของลมพายุที่ก่อตัว
หมุนวนเสียงของพิศมณีอีกคนดังขึ้นแผ่วเบา ฟังราวกับสะท้อนมาจากที่ไกล
“อย่ากลัว..ไม่เป็นไรเราจะไม่เป็นอะไรฉันจะออกไปจับมือฉันเอาไว้
พิศมณี จับเอาไว้แน่น ๆ”

ความทรงจำและความฝันเชื่อมต่อกันเป็นหนึ่งเดียว ทุกสิ่งใน
มโนภาพหรือความฝันสิ้นสุดหยุดลง ไม่มีภาพอุบัติเหตุ ซากรถ หรือแม้
กระทั่งความมืดอีกต่อไป ทุกอย่างกลับกลายเป็นสีขาวโพลน สีขาวแห่ง
กาลเวลาที่เวียนวน เพื่อย้อนกลับมาสู่จุดเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง

**พิศมณีสืบตามขึ้นอย่างช้า ๆ นอนกะพริบตาขบไล่ความงัวเงีย
อยู่ชั่วครู่ใหญ่ แสงสว่างอันแจ่มชัดรอบกายทำให้รู้ว่า ตัวเองตื่นขึ้น
มาในยามเช้า แม้กำลังหุนหันนอนอยู่บนหมอนใบโปรด ทว่านอกเหนือ
จากนั้น กลับไม่มีสิ่งใดคั่นขึ้นในสายตาเลยแม้สักอย่าง ในที่แรก หญิงสาว
นึกคิดไปเองว่า พวกคนรับใช้คงจัดการเคลื่อนย้ายข้าวของของเธอ หรือ
ไม่ก็ถือวิสาสะจัดห้องของเธอเสียใหม่ ทว่าพอเพ่งสายตาพิจารณาทุกสิ่ง
รอบด้านให้ถี่ถ้วนแล้วนั้น จึงได้ตระหนักรับรู้ไว้ว่า สถานที่แห่งนี้ไม่ใช่ห้องเดิม
ที่เคยอยู่อาศัยแต่อย่างใด**

หญิงสาวชันตัวลุกขึ้นนั่งด้วยความงุนงง รู้สึกปวดมึนในศีรษะ
ทั้งเกิดอาการกระหายน้ำอย่างหนักดูจุนล้าคอแห้งเป็นผุยผง ทว่าความ
สงสัยทำให้เธอยังไม่ลงจากเตียงในทันที หากแต่ใช้เวลาไปกับการกวาด
สายตามองไปทั่วโดยรอบ เพื่อพยายามทำความเข้าใจกับรูปการณ์ที่ตน
กำลังประสบ

“ที่ไหน.. ที่นั่นที่ไหนกัน แล้วฉัน.. มาอยู่ที่นี่ ได้อย่างไร”

หากเป็นพิศมณีนคนเดิมที่สติไม่ดี ในยามนี้คงส่งเสียงกรีดร้อง หรืออะอะไยไยด้วยความตื่นตระหนกตกใจ ทว่าพิศมณีนี่ผู้ซึ่งเพิ่งตื่นขึ้น จากฝันร้ายและนั่งอยู่ตามลำพังตอนนี้ เป็นคนเดิมซึ่งกลับคืนมาสู่ตัวตน อันมีสติ ทั้งเคลื่อนไหวแตกต่างไปจากคนก่อนหน้าโดยสิ้นเชิง

-- เธอไม่ได้อยู่ในห้องของตัวเอง และที่นี้เองก็ไม่ใช่บ้าน เกิดอะไร ขึ้นกับเธอกันแน่ ทำไมถึงได้มาอยู่ที่นี่ แล้วทำไมถึงทำอะไรไม่ค่อยได้ รู้สึก เหมือนตัวเองลืมนะอะไรไป แต่จำไม่ได้ว่ามันคืออะไรกัน --

ในขณะที่กำลังลำดับความนึกคิดอันสับสน และพยายามจัดการ กับความทรงจำอันยุ่งเหยิงอยู่นั่นเอง เสียงลูกบิดประตูกึ่งขึ้นท่ามกลาง ความเงียบสงบในเวลานั้น พิศมณีนี่สะดุ้งเล็กน้อยด้วยอาการตกใจ ก่อนมองเห็นร่างของผู้ชายคนหนึ่งก้าวผ่านบานประตูเข้ามา สีหน้าของ บุคคลดังกล่าวแสดงอาการแปลกใจ ก่อนส่งยิ้มให้และเอ่ยถาม ขณะก้าว เข้ามาใกล้ต้นอีกต่างหาก

“ตื่นแล้วหรือครับ ไม่สบายแต่ทำไมตื่นเร็วจัง คนดี ไหนขอผม ดูหน่อยว่า ไข้ลดลงหรือยัง”

เมื่อเห็นภรรยาตื่นลุกขึ้นมานั่งได้ สุขภาพผู้เพิ่งกลับมาจากตลาด จึงขยับเข้าไป หยิบใช้มือแตะะตรวจสำรวจความร้อนจากพิชไข้ ตาม ใบหน้าและลำตัวของอีกฝ่าย ทว่าเมื่อเท้าก้าวเดินจำต้องหยุดชะงัก เมื่อได้ยิน คนตรงหน้าเอ่ยเสียงห้วนสั้น น้ำเสียงผิดไปจากปกติธรรมดาโดยสิ้นเชิง

“แกเป็นใคร”

“คุณพิศมณีนี่ไม่เพราะเลยนะ จำมาจากไหนอีกแล้ว เข้านี้ทานโจ๊ก กันนะครับ แต่ขอแตะดูก่อนนะว่าที่ไม่สบาย ตอนนี้อยู่ขึ้นแล้วหรือยัง”

“ถอยออกไป อย่าเข้ามาใกล้ฉัน แกเรียกชื่อฉัน แสดงว่า แกรู้จักฉันใช่ไหม”

กระแสเสียงแข่งกระดังงาเห่ลำนัน ไม่ได้ทำให้สุชาญบังเกิด
ความตกใจ เท่ากับการที่เห็นอีกฝ่ายแสดงอาการจดจำตนไม่ได้ ทั้งยังร้อง
ถามออกมาด้วยวิธีการพูดที่แตกต่าง รวากับเป็นคนละคน

หรือว่า..

“คุณพิศ.. จำผมไม่ได้หรือครับ ผมชาญไง”

“ชาญไหน ฉันไม่รู้จัก แล้วที่นี่ที่ไหน คนอื่นอยู่ไหนกันหมด”

“ไม่มีใครอยู่ที่นี้ครับ ตอนนี้มีแค่คุณพิศกับผม เราสองคนอยู่ด้วย
กันที่นี่ครับ”

“ไม่จริง ฉันกับแกไม่รู้จักกัน แล้วทำไมฉันต้องมาอยู่ที่นี่กับแกด้วย
ฉันควรจะต้องอยู่ที่บ้านของฉันสิ นั่นถึงจะถูก”

ชัดเจนแล้วว่า บุคคลที่กำลังได้ตอบด้วยสีหน้าท่าทางกราดเกรี้ยว
ตรงหน้า คือ ตัวตนคนเดิมที่แท้จริงซึ่งเคยเป็นมา ของทายาทลำดับแรกสุด
แห่งตระกูลอัญวนนิชย์ที่ร่ำรวยและมั่งคั่ง คนเดียวกันนี้เองที่ต้องประสบ
กับชะตากรรมอันน่าสงสาร ถูกตัดขาดออกจากความทรงจำที่ขาดช่วงไป
นานนับสองปี อีกทั้งเป็นคนเดียวในเวลานี้ที่สุชาญไม่เคยพบเจอมาก่อน
แม้ยังคงเป็นรูปร่างหน้าตาเดิมทุกประการ ทว่าสิ่งที่แตกต่างไปคล้ายกับ
เป็นจิตวิญญาณ หรืออีกตัวตนหนึ่งซึ่งปฏิเสธกันและกันโดยสิ้นเชิง

เพราะต่างคนต่างนั่งเงียบไปชั่วขณะ จึงทำให้เกิดบรรยากาศ
ที่คล้ายกับเป็นสุญญากาศ พิศมณีสายตาอันแหลมคมทิ่มแทงไปตาม
ร่างสูงโปร่งของชายแปลกหน้า ผู้กำลังยืนห่างออกไปไม่ไกล หัวสมอง
ที่ไม่ได้ใช้งานเพื่อขบคิดพิจารณามานาน บัดนี้ กำลังทำงานอย่างหนัก
เพื่อคิดหาทางออกให้กับเรื่องที่ตนเองไม่อาจเข้าใจตรงหน้า

“แกชื่อชาญใช่ไหม ไปเอาน้ำมาให้ฉันดื่มหน่อย ตอนนี้ ฉันคอแห้ง
มาก แล้วค่อยคุยกัน”

หญิงสาวไม่ได้ร้องขอ เพราะตลอดทั้งชีวิตเคยชินแต่กับการสั่ง
ทั้งรู้สึกกระคายต่อสีหน้าและแววตาของคนแปลกหน้าที่มองมา แสดงออก
ราวกับว่า เป็นห่วงเป็นใยในตัวเธอเสียเหลือเกิน

สุชาญรีบลงไปยังชั้นล่าง เพื่อนำแก้วและขวดใส่น้ำดื่มกลับขึ้นมา
ให้อีกฝ่าย เขาวางทั้งหมดไว้บนโต๊ะข้างเตียง ก่อนถอยออกมายืนรักษา
ระยะห่างระหว่างกันตามเดิม ชายหนุ่มมองดูหญิงสาวเทน้ำใส่แก้วยกดื่ม
อีก ๆ จนหมดอย่างหิวกระหาย พิศมณียังคงดื่มต่อไป กระทั่งน้ำหมดขวด
ภายในเวลาไม่นาน

“โทรบอกคนที่บ้านฉัน พ่อฉันหรือน้องชายก็ได้ ให้มารับฉันที่นี่
แกติดต่อกับพวกเขาได้ใช่ไหม”

ปราศจากท่าทีตื่นตระหนกหรือร้องอะอะไยวาย พิศมณีที่กลับ
มามีสติสัมปชัญญะครบถ้วนอีกครั้ง เคลื่อนไหวไปตามสัญชาตญาณซึ่งเคย
กระทำ กลับมาจดจำเรื่องราวของตนเอง ทั้งสามารถคิดอ่านและรับมือกับ
สถานการณ์ได้อย่างฉับไว เป็นเหมือนอย่างที่ว่า ‘พิศมณี อัจฉริยะ’ คนเดิม
เคยเป็นมาก่อนหน้า

ได้ยินดังนั้น สุชาญผู้ตกอยู่ในสภาพงงงันเฉกเช่นเดียวกัน จึง
ได้แต่ทำตามคำบอกของอีกฝ่ายอย่างไม่มีทางเลือก เพราะนี่ไม่ใช่เวลา
ที่จะมัวมาอธิบายขยายความ หรือรื้อฟื้นเรื่องราวความสัมพันธ์ระหว่าง
กันแต่อย่างใด พิศมณีตรงหน้าไม่ใช่ภรรยาสติไม่ดีของเขา หากแต่เป็น
คุณพิศมณี บุตรสาวคนโตแห่งบ้านอัจฉริยะ ผู้ซึ่งแม้แต่จะมองดูหรือ
เข้าไปยื่นเคียงใกล้ สุชาญก็ยังรู้สึกกว่าตัวเองไม่คู่ควร

เขาหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา ค้นหาเบอร์ติดต่อที่ต้องการ ก่อนกด
ปุ่มโทรออกไป รอสัญญาณปลายสายอยู่ชั่วอึดใจ ก่อนที่เสียงของไพฑูรย์จะ
ตอบรับกลับมาในทำนองที่สุด

“-- ครับ พี่ชาญ มีอะไรหรือเปล่าครับ โทรมาแต่เช้าเลย --”

“คุณทูลย์ ขอโทษที่โทรมารบกวนนะครับ แต่ตอนนี้ คุณพิศกลับ
มาีสติแล้ว เธออยากให้คุณมารับเธอกลับบ้านนะครับ”

-- ะไรนะครับ พี่พิศเป็นอะไรนะ พี่พูดใหม่อีกที่ได้ไหม
ผมฟังไม่ค่อยถนัด ขออีกรอบ --”

“คือว่า..”

จังหวะที่สุชาฎากำลังจะพูดอธิบายซ้ำอีกครั้ง พิศมณีก็ส่งเสียง
ท้วงขัดจังหวะ เธอยื่นมือออกมาตรงหน้า แสดงความต้องการที่มีต่อ
เครื่องโทรศัพท์ในมือของอีกฝ่าย

“เอามาสิ ฉันคุยเอง”

สายตาที่มองมาทั้งแข็งกร้าวและเย็นชา แววตาของคนไม่รู้จักกัน
ดังกล่าว ทำให้ชายหนุ่มรู้สึกเหน็บหนาวขึ้นมาอย่างเฉียบพลัน พิศมณีคิดว่า
โทรศัพท์ที่ไปจากมือของสุชาฎผู้นำมายื่นส่งให้ โดยไม่มีแม้แต่คำขอบคุณ
หรือขอขมาใจแม้สักคำเดียว

“ทูลย์เหอ”

-- ะไรละนี่ งอแงแต่เข้ากันเลยหรือ คุณพิศมณี วันนี้ให้พี่ชาย
โทรหาน้องทำไม ของขวัญวันเกิดผมก็ซื้อให้แล้วไง ตึกตาเด็กแบบที่ร้อง
ได้ด้วยแล้วยังอยากจะได้อะไรอีก พี่สาวผม --”

เสียงของไพฑูรย์พูดเล่นพูดหัวมาตามสาย ด้วยพานึกเข้าใจ
ไปว่า พี่สาวตนแค่นี้ก็อยากโทรมาก่อทวน หรือพูดคุยเล่นด้วยกับตน
ในยามเช้า ทว่าเขาคิดผิดไปถนัด เมื่ออีกฝ่ายตอบกลับมายืดยาว
ด้วยกระแสเสียงและลักษณะการพูดที่ทำให้เขาต้องนั่งอึ้งตะลึงงัน

“พูดบ้าอะไร แกรีบมารับฉันที่นั่นด่วนเลยนะ ตอนนี้ ฉันงงไปหมด
แล้ว ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น มีผู้ชายที่ไหนก็ไม่รู้มาบอกว่า ฉันอยู่กับมันที่นั่น
แค่สองคน”

พิศมณีพูดกึ่งตะคอกสวนกลับน้องชาย ปลายสายนิ่งเงียบไปชั่วครู่
หนึ่ง ก่อนเสียงบางเบาคล้ายอ้าอึ้งอย่างหนักของไพฑูรย์จะถ้ามย้ากลับมา

-- นั่นใคร พี่พิศหรือ นั่นพี่พิศจริง ๆ หรือ --"

"แกคิดว่าฉันเป็นใครกันล่ะ อ้อ แกรู้จักกับมันนี่ เพราะจันแกคงรู้ ไข่ใหม่มา ที่นี่ที่ไหน รีบ ๆ มาเร็ว ๆ เข้า ก่อนที่ฉันจะประสาทเสียมากไป กว่านี้ ได้ยินไหม รีบมาด่วน !"

ได้ยินเสียงอีกอีกตอบรับ ทั้งแว่ได้ยินเสียงผู้เป็นน้องชายร้อง ตะโกนเรียกพ่อเสียงดังลั่น ก่อนที่สัญญาณจะตัดไปเพราะตัวเธอเองกด ปุ่มวางสาย แล้วหันไปเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้า บุคคลผู้ซึ่งน้องชายตน เพิ่งหลุดเรียกคำว่า 'พี่เขย' ให้ได้ยินเมื่อสักครู่

สายตาดุดันสอดซัดมาอีกครา ทว่าคราวนี้แฝงไว้ด้วยแววเย็นชา บนรังเกียจ สุชาญมองเห็นอีกฝ่ายเหยียดยิ้มเล็กน้อยขึ้นตรงมุมปาก คล้าย กำลังปลดปล่อยอาการดูถูกเหยียดหยามอยู่ในที

"พี่เขยอย่างนั้นหรือ ทำไมน้องชายฉันเรียกแกว่าพี่เขย หมายความว่า ยังไง แกกับฉัน.. เป็นอะไรกัน อย่างนั้นหรือ"

มันเป็นคำถามที่ตอบยากลำบากมากสำหรับสุชาญในเวลานี้ เพราะเขาไม่อาจคาดเดาได้เลยว่า คนตรงหน้าจะมีปฏิกิริยาเช่นไรกับ คำตอบ ที่แม้แต่เจ้าตัวเองคงไม่ยอมรับรู้หรือรับฟัง ส่วนพิศมณียังคงถาม คาคัดค้านเอาคำตอบอีกครั้ง เพื่อให้แน่ใจในข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นกับตัวเอง

"ว่ายังไง พุดสี แกทำเหมือนตัวเองรู้จักกับฉัน แกเป็นอะไรกับฉัน หรือยัง"

"ผมกับคุณพิศ พวกเรา เอ่อ พวกเราแต่งงานกันครับ"

"แต่งงาน ! ฉันคนนี่ แต่งงาน กับผู้ชายอย่างแกเนี่ยนะ !"

ไม่รู้ว่า อะไรสร้างความเจ็บปวดให้มากกว่ากัน ระหว่างคำพูด ดุหมั่นดูแคลน หรือสายตาแสดงความรังเกียจเด็ดขันท้อย่างไม่ปิดบัง ทั้งที่เคยคิดภาพเอาไว้ล่วงหน้าว่า สักวันเหตุการณ์แบบนี้อาจเกิดขึ้น แต่พอต้องเผชิญหน้ากับมันจริง ๆ สุชาญกลับพบตัวเองเจ็บปวด เกินกว่า ที่คาดคิดเอาไว้หลายเท่าตัว